

Naturlovene -

Set ud fra Vandrør mod Lyset

Af Carsten Ploug Olsen

Note: Alle skriftsteder angives med deres placering i den trykte udgave af *Vandrør mod Lyset*. Enhver vil også kunne finde stederne online på vandrørmodlyset.dk.

Hvis vi antager at *Vandrør mod Lyset* er sandhed, så giver det os mulighed for at besvare et spørgsmål, der mig bekendt aldrig er blevet stillet, men som har sin betydning også i den videnskabelige forskning, nemlig spørgsmålet:

Hvorfor er naturlovene som de er?

Den moderne naturvidenskab er kommet til at kunne formulere nogle universelle lovmæssigheder for stoffet sådan at forstå, at de love der gælder på Jorden for stoffet også gælder andre steder i universet; at de samme love som gælder for Solen gælder for alle stjerner osv.

Vi kan for eksempel med videnskabelig evidens sige, at den resulterende kraft, F , er lig med masse, m , gange acceleration, a , vi kan sige, at alle legemer uafhængig af masse i et vakuum vil falde med lige stor hastighed osv.

Men hvorfor er disse lovmæssigheder - som vi kan formulere og konstatere men ikke forklare - netop sådan som de er og ikke anderledes? Hvorfor er det for eksempel ikke 2 eller 3 gange masse ganget med accelerationen der giver den resulterende kraft osv.

Hvis vi altså antager at *Vandrør mod Lyset* er sandhed, så er der denne meget enkle forklaring på naturlovenes beskaffenhed:

Naturlovene er givet af Gud for at Han derved kan opnå at mørket langsomt og gradvist kan elimineres for til sidst helt at forsvinde (Vandrør mod Lyset, Kommentaren, s. 148).

For at opnå denne langsomme eliminering af mørket, det onde, satte Gud lys- og mørkepartiklerne i en kredsagtig, om hinanden roterende, bevægelse (ibid). Dette kan genfindes i den klassiske atomteori som er formuleret af *Ernest Rutherford* hvor elektronerne omkredser atomkernen.

Den klassiske atomteori er måske et eksempel på materielt lys (elektroner), der omkredser materielt mørke (atomkernen og kernepartiklerne), hvilket sandsynliggøres ved, at atomerne bliver ustabile og henfalder radioaktivt hvis kernen har et overskud af kernepartikler og atomet altså ikke har tilstrækkeligt lys (elektroner) til at holde det stabilt.

Når jeg taler om naturlove, mener jeg de love som gælder for både lyset og mørket. I *Vandrør mod Lyset* s. 149 (*Kommentaren*) skelnes mellem tre typer af lys og mørke: *Det materielle, det astrale og det åndelige lys og mørke*. Der er således (idet vi husker at denne inddeling er lidt forsimplet; ibid) tre kategorier for hver urkraft.

Jeg antager her, at det materielle lys omkredser det materielle mørke (elektroner og kerner), det astrale lys omkredser det astrale mørke og at det åndelige lys omkredser det åndelige mørke i sin oprindelse.

Senere er der fremkommet visse anomalier i forhold til oprindelsen i kraft af de Ældstes fald, der blandt andet indebar, at de udskilte store mængder af mørke fra lysets oprindelige indkapsling.

Derfor er også flere af de oprindelige love ikke helt regelbundne (fx lovene for menneskefosterets udvikling og fødsel; *Vandrer mod Lyset*, s. 283, *Oversigten*).

De love naturvidenskaben hidtil har kunnet konstatere omfatter kun det materielle lys og mørke. Men der er altså en lang række andre - astrale og åndelige - love, for eksempel:

*Gengældelses - eller karmaloven, loven om tankens og viljens frihed, lovene for tankens og viljens forbindelser og sammensmeltning (ved kulminationspunktet; Spørgsmål og Svar II, no 64), lovene for menneskers indbyrdes påvirkning ved tanken (Kristi Tale, s. 102) osv. (se i øvrigt mine tanker om gengældelsesloven eller karmaloven på min blog, vml-ploug.blogspot.com; fx indlægget *Om gengældelsesloven*).*

I henhold til Guds plan skal og bliver alt mørke efterhånden udrenset og elimineret af kosmos. I den proces vil lysets udstråling, klarhed, styrke og skønhed efterhånden stige (i samme takt som mørket elimineres) så det til sidst - når alt mørke om ukendte evigheder er elimineret gennem det store kosmiske kredsløb gennem Guds flammevæsen - vil nå sit - evige - maksimum.

At det forholder sig sådan tolker jeg i analogi med det sted (*Vandrer mod Lyset*, s. 280, *Oversigten*), hvor det siges, at den lysbølge der udsendes af Gud i 1911 til eliminering af Det ødelagte Rige (Helvede) ved optagelsen af de store mængder mørke der fandtes der, fik nedsat sin lysstyrke og - udstråling, men at den gradvist vil tiltage i styrke og klarhed efterhånden som helvedessfærens mørke elimineres.

Derudover siges det i *Vandrer mod Lyset*, s. 243 (*Oversigten*), at også lysomhyllingen fik nedsat sin svingningshastighed (og dermed lysudstråling og styrke) ved det mørke der ved de Ældstes fald strømmede ind over Jorden.

Således - tænker jeg - vil det kosmiske lys langsomt tiltage i klarhed, skønhed og styrke efterhånden som det kosmiske mørke elimineres. Denne proces er vi mennesker en del af ved vores egen personlige indsats og kamp for at eliminere mørket i os selv og i verden.

Når vi her betragter naturlovene - hvormed jeg altså mener lovene for alt lys og alt mørke, både det materielle, astrale og åndelige - så må vi skelne mellem *de temporære* og *de evige love*. De temporære love er de love, der gælder mens mørket endnu eksisterer og de love der gælder specifikt for Jorden og os mennesker.

De evige love er de love, som også vil gælde når alt mørke er elimineret. Til den tid vil lyset ikke skulle omkredse noget mørke, så da vil situationen være anderledes uden at jeg kan forklare hvordan; udover at den om hinanden kredsende bevægelse vil ophøre.

Generelt kan vi altså sige, at alle naturlove er givet af Gud for at opnå en endelig og evig eliminering af mørkets, det ondes, urkraft, og den deraf stadig stigende indflydelse overalt i kosmos for lysets og tankens orden - *Logos* - i modsætning til mørkets kaos (*Vandrer mod Lyset*, s. 147, *Kommentaren*).

Måske vil man betvivle eller bestride disse tanker ud fra den nuværende almindelige forkastelse af Gud og religion og måske med *Ockham (Ockhams ragekniv (razor))* hævde, at Gud er en overflødig tanke eller antagelse.

Dertil vil jeg sige, at hvis ikke vi medtager Gud i vores forsøg på at forstå livet og verden, så vil vi aldrig kunne forklare naturlovene men kun i det højeste beskrive dem, og erkendelsesteoretisk (epistemologisk) vil vi blive hængende i et kaos uden fast forankring.

Gud er derfor ikke en overflødig *men en nødvendig antagelse og realitet; den faste grund i dybet vi mennesker altid har søgt og uden hvem vi hjælpeløst vil være et bytte for mørkets kaos og utryghed og - uvidenhed.*